

Τῇ ὁμορφῇ τὸ ριζικὸ ἢ ἀσκημη κρατεῖ το
 τσ' ἂν ἀρωτᾷς ποῦ τὸ κρατεῖ, 'ς τὴ φτέρνα ἰθαί πατεῖ το
 (ὅτι αἱ ἀσχημοὶ γυναῖκες ἔχουν καλυτέραν τύχην ἀπὸ τὰς
 ὠραίας) Θήρ. (Οἶα) || Γνωμ. Ἀσκημη 'ς τὴν κούνια κι ὁμορφη
 'ς τὴ ρούγα (οἱ κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν δύσμορφοι γί-
 νονται πολλάκις, ὅταν μεγαλώσουν, ὠραῖοι) πολλαχ. || Ἀσμ.
 Σὲ τούτηνιὰ τὴ γειτονιά Χάρως νὰ κατοικήσῃ
 νὰ πάρῃ ὅλες το' ὁμορφες καὶ τσ' ἀσχημες ν' ἀφήσῃ
 Κρήτ. Συνών. ἀγαρδος 1β, ἀμούσουδος, ἀνείδξος 1,
 ἀπλανος 2, ἀπλαστος Α 1β, ἀσκημομούρης. β)
 Πένθιμος, ἐπὶ ἐνδυμάτων Κασ.: Ἀσκημα ρούχα. 2)
 Ἀπρεπής, αἰσχρὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ.
 Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀσκημος τρόπος. Ἀσκη-
 μη κουβέντα. Ἀσκημο φέρισμο. Ἀσκημα λόγια κοιν. Ἀδκε-
 μα δουλείας ἐποίκων Κερασ. Ἀσκεμον λόγον μὴ λές Τραπ.
 Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. ESchwyzzer Dialect. graec.
 exempl. epigr. 74, 4 «μηθὲν ἀσχημον μηδὲ ἀδικον ποιή-
 σειν». β) Ὁ ἀπρεπὴς τὴν ἐμφάνισιν πολλαχ.: Ἀπὸ τὴν
 ἀλουσία σου εἶσαι ἀσκημος Πελοπν. (Μάν.) 3) Ὁ οὐδενὸς
 ἄξιος, ἀνίκανος, ἀνάξιος Πόντ. (Κερασ.): Ἐδέκαν αἶτον τρεῖς
 ἀσκεμους ζαπτιᾶδες (χωροφύλακας. ἐκ διηγ.) 4) Κακός,
 δυσάρεστος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ.
 Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ.): Ἀσκημος καιρὸς - χρόνος. Ἀσκημη
 ἀρρώστια - εἶδησι - ὦρα. Ἀσκημα νέα κοιν. Ἀσκημα τὰ γε-
 ρατεῖα Σίφν. Ἀδκεμον θέριν (τὸ ἀριστερόν. Ἀντίθ. καλὸ
 χέρι τὸ δεξιόν) αὐτόθ. Ἀσκεμον προᾶμαν ἔν' ἢ ἀνεδετία (ἀνέ-
 χεια) Χαλδ. || Φρ. Ἀσκημη δουλειὰ (λίαν δυσάρεστος) κοιν.
 Εἶναι σὲ ἀσκημα νερὰ ἢ χάλια (εἰς δυσχερὴ καὶ ἐπικίνδυνον
 θέσιν ἢ δυσάρεστον κατάστασιν) Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.)
 Τὸ προᾶμα τ' ἄδημο (ὁ διάβολος) Ἀπουλ. Ἀρρώσκια ἀδ-δημη
 (σεληνιασμός) Κύπρ. 5) Ὁ κακῆς ποιότητος ὢν πολλαχ.
 καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.): Ἀσκημο κρασί πολλαχ. Τ' ἄδκεμον
 τὸ βούτερον Πόντ. Ἀδκεμον χωράφιν Κερασ. || Φρ. Ἀσκημα
 δαμάσκηνα καὶ πρικοιῖες ἐλαῖες (ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν
 τί χαμπάρια) Τήλ.

ἀσκημοσκοτωμένος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ σκοτωμένος μετοχ.
 τοῦ ρ. σκοτῶνω.

Ὁ κακοῦ θανάτου τυχὼν ἢ ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ τύχῃ
 κακοῦ θανάτου.

ἀσκημόσκυλλο τό, ΠΝιρβάν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 5.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλί.

Δυσειδής, δύσμορφος κύων: Ἐγινε ἓνα ἀσκημόσκυλλο
 ποῦ μᾶς τρώει ἄδικα τὸ ψωμί.

ἀσκημοσούλουπος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. σουλούπι.

Ὁ ἀσύμμετρος τὸ σῶμα, ὁ δύσμορφον ἔχων τὸ σύνολον.
 Συνών. ἀγαρδοκαμωμένος, ἀγαρδος 1, ἀσουλούπωτος.

ἀσκημοστρατιά ἡ, Σίφν. ἀσκημοστρατιά Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. στρατά.

Δύσβατος ὁδός. Συνών. κακοστρατιά.

ἀσκημότη ἡ, ἐνιαχ. ἀδκεμότε Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος.

1) Δυσμορφία ἐνθ' ἄν. 2) Κακόν, ἠθικῶς ἐπίμεμπτον
 ἔργον ἐνθ' ἄν.: Εὐτάγω ἀδκεμότας (κάμνω κτλ.) Χαλδ.
 Συνών. ἀσκημία.

ἀσκημοτοπιὰ ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.

Δύσβατος τόπος. Συνών. ἀσκημότοπος 2, κακο-
 τοπιὰ.

ἀσκημότοπος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.

1) Τόπος στερημένος ὠραιότητος, μέρος ἀσχημον.

2) Ἀσκημοτοπιὰ, ὁ ἰδ.

ἀσκημούλλης ἐπίθ. σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

Ὁ κάπως δύσμορφος, ὁ ὀλίγον δυσειδής. Συνών.
 ἀσκημούτσικος 1, *ἀσκημωτός, ἀντίθ. ὁμορφούλ-
 λης, ὁμορφούτσικος.

ἀσκημούτσικος ἐπίθ. σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος διὰ τῆς καταλ. -ούτσικος.

1) Ἀσκημούλλης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ὀλίγον τι
 κακός, οὐχὶ εὐχάριστος ἐνθ' ἄν.: Ἀσκημούτσικό 'ναι τὸ
 διόμα δῶνε τῷ νυλορρακήδω (τῶν κατακαθιῶν) Ἀπύρανθ.

***ἀσκημοφαγιά** ἡ, ἀδκεμοφαγία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀσκημοφάγος.

1) Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀτάκτως. 2) Τὸ νὰ σπαταλᾷ τις
 τὴν τροφὴν καθ' ὃν χρόνον τρώγει.

ἀσκημοφάγωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκημοφάωτος Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαγωτός
 < φαγώνω.

Ὁ δυσκόλως ἐσθιόμενος διὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ γεῦσιν.
 Συνών. κακοφάγωτος.

***ἀσκημόφαντος** ἐπίθ. ἀδκεμόφαιστος Πόντ. (Κε-
 ρασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. φαντός < φαίνω.

Ὁ κακῶς, ἀτέχνως ὑφασμένος.

ἀσκημόφαο τό, Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. φαεῖ.

Φαγητὸν ἔχον κακὴν γεῦσιν ἐνθ' ἄν.: Εἶδ' ἀσκημόφαο
 'τον εὐτό; Ἀπύρανθ.

ἀσκημοφέρνω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Κλίνω πρὸς τὸ ἀσχημον, τὸ δύσμορφον ἢ τὸ κοινωνι-
 κῶς καὶ ἠθικῶς ἐπιλήψιμον.

ἀσκημοφορετιά ἡ, ἀμάρτ. ἀσκημουφορετιά Μα-
 κεδ. (Βλάστ.) ὁσκημουφορετιά Μακεδ. (Βλάστ.) ὁσκη-
 μουφορετιά Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημοφόρετος.

Ἐπιθετικ., ὁ δυσειδής. Συνών. *ἀσκημωσιὰ.

ἀσκημοφόρετος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμοφόρετος Πόντ.
 (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημοφορῶ.

Ὁ κακῶς, ἀτμηλῶς ἐνδεδυμένος. Συνών. ἀσκημο-
 φορεμένος (ἰδ. ἀσκημοφορῶ).

ἀσκημοφορῶ Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀσχη-
 μοφορῶ Λεξ. Δημητρ. ἀδ-δημοφορῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ ρ. φορῶ.

Φορῶ ἀσχημα ἐνδύματα ἐνθ' ἄν.: Ὁμορφη κωπέλλα, μὰ
 πάντα ἀσχημοφορεῖ Λεξ. Δημητρ. Ἡρθε 'ς τὴν ἐκκλησιὰ
 ἀσχημοφορεμένος αὐτόθ. || Γνωμ. Ἀδ-δημοφόρε ἰθαί μὲν ριᾶς
 (προτιμότερον νὰ φορῇς ἀσχημα φορέματα καὶ νὰ μὴ
 κρυώνῃς παρὰ εὐμορφα καὶ νὰ κρυώνῃς. Πβ. ΝΠολίτ.
 Παροιμ. 2,585) Κύπρ. Ἀσκημοφόρεῖς καὶ μὴν ἐρ' ἄς (συνών.
 τῷ προηγουμένῳ) Κρήτ. Συνών. τῆς μετοχ. ἀσκημο-
 φόρετος.

ἀσκημοχέρης ἰδ. ἀσκημο- (I) 2.

